zkoumání pohledávek v řízení vyrovnacím děje se jenom ke zjištění hlasovacího práva věřitele beze všech důsledků na poměr mezi věřitelem a dlužníkem, zejména nezjednává exekučního titulu jako v řízení konkursním (sr. pamětní spis k § 44 k. ř. a Bartsch-Pollak K. O. II. sv. str. 249 poz. 4). Tato jediná pohledávka nemůže proto přivoditi závěr, že firma V. a M. je ve smyslu zákona neschopna k placení (sr. Bartsch-Pollak 1. c. poz. 2), naopak je přisvědčiti závěru prvého soudu, že zde šlo pouze o přechodnou tíseň platební a nikoli o neschopnost platební ve smyslu zákona.

Čís. 1397.

Ustanovení § 527, odstavec druhý, c. ř. s. o nepřípustnosti dovolacího rekursu jest použiti obdobně i v řízení konkursním.

(Rozh. ze dne 5. ledna 1922, R I 1557/21/2.)

Do usnesení rekursního soudu v řízení konkursním, jímž bylo usnesení prvého soudu zrušeno a uloženo mu, by řízení doplnil a znovu rozhodl, aniž byla vyhražena pravomoc, vznesl navrhovatel dovolací rekurs, jenž byl r e k u r s n í m s o u d e m odmítnut jako nepřípustný.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu do odmítacího usnesení rekursního soudu.

D ů v o d y:

Dle § 172 konk. ř. je pro konkursní řízení použiti o b d o b n ě předpisů civilního soudního řádu, jur. normy a uvozovacího zákona k nim, pokud v konk. řádu není nic jiného stanoveno. Je proto v řízení konkursním použíti i předpisu § 527 odstavec druhý c. ř. s., dle něhož je nepřípustným rekurs proti zrušovacímu usnesení druhé stolice, kterým bylo uloženo prvé stolici doplnění řízení a pak nové rozhodnutí, aniž byla vyhražena pravomoc. Ovšem že použití to je o b d o b n é a nelze proto, jak stěžovatel se domnívá, vyžadovati, by zrušovací usnesení nařídilo nové rozhodnutí po slyšení s t r a n, ježto řízení konkursní poměru stran vůbec nezná. Zde možno mluviti pouze o novém rozhodnutí po doplnění řízení slyšením dotýčných účastníků nebo jiným vhodným šetřením (§ 173 odstavec pátý konk. ř.), které slyšení a šetření též bylo nařízeno a provedeno. Soud rekursní proto právem prohlásil, že rekurs stěžovatelův proti jeho zrušovacímu usnesení bez výhrady pravomoci je nepřípustným.

Čís. 1398.

Při přeměně společnosti s r. o. ve veřejnou obchodní společnost nelze se obejíti bez likvidace, byť společníci souhlasili a byli u obou společností týmiž.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1922, R I 1111/21.)

R e j s t ř í k o v ý s o u d povolil zápis přeměny společnosti s r. o. ve veřejnou obchodní společnost. R e k u r s n í s o u d opověď zamítl. D ů v o d y: Napadené usnesení odporuje ustanovení §§ 89 a 96 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák., dle něhož při zrušení společnosti s ručením

obmezeným je nutno předsevzíti likvidaci a není likvidace předepsána toliko tehdy, když jmění společnosti se přenáší na společnost akciovou nebo na jinou společnost s ručením obmezeným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí právní názor druhé stolice a poukazuje stěžovatele na důvody napadeného usnesení, jež jsou správné a nebyly vyvráceny dovolacím rekursem. K jeho vývodům se podotýká, že v zákoně o společnostech s r. o. není mezery ohledně likvidace a proto nelze přihlížeti k čl. 133 obch. zák. naopak v §§ 95 a 96 onoho zákona jsou taxativně vypočteny případy, ve kterých likvidace, zákonem v zájmu věřitelů nařízená, může odpadnouti. Takového případu tu není a proto je likvidace dle § 89 obligatorní, jak vysvítá též z ustanovení odstavce třetího § 91, že jmění společnosti s o. r., zbývající po zaplacení a zajištění dluhů, likvidatoři smějí rozděliti mezi společníky teprve po uplynutí tříměsíční lhůty, stanovené ve prospěch věřitelů. Mylným je názor stěžovatelů, že jde v tomto případě o pokračování ve společenském poměru mezi týmiž společníky pouze pod jinou právní formou, neboť dle § 2 zmíněného zákona je společnost s o. r. právnickou osobou, rozdílnou od osob společníků, která výhradně ručí věřitelům. Z toho je zřejmo, že při přeměně společnosti s o. r. ve veřejnou obchodní společnost nelze se obejíti bez likvidace a to ani za souhlasu společníků, ani tehdy, jsou-li společníci obou společností totožnými.

Čís. 1399.

Věřitelé přednostních pohledávek mohou žalovati, exekuce vésti a v každém případě se domáhati úplného zaplacení svých pohledávek nezávisle na řízení vyrovnávacím.

(Rozh. ze dne 10. ledna 1922, R I 1360/21.)

Zemská úřadovna I. Všeobecného pensijního ústavu pro zřízence domáhala se povolení exekuce vnuceným zřízením práva zástavního na polovici nemovitosti dlužníka, ohledně níž bylo zavedeno vyrovnávací řízení. Soud prvé stolice exekuci povolil. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Dle § 10 vyr. ř. ze dne 10. prosince 1914, čís. 337 ř. zák. nemůže býti po zavedení vyrovnávacího řízení, jak se to stalo v tomto případě, na věcech dlužníku náležejících nabyto soudcovského zástavního a uspokojovacího práva. Bylo tedy nesprávné, povoliti vymáhající straně navrhovanou exekuci na věc, patřící povinné straně, ohledně které jest zavedeno vyrovnávací řízení a měl návrh tento býti zamítnut.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvého soudu.

Důvody:

Rekursní soud zamítl exekuční návrh z toho důvodu, že bylo v příčině polovice nemovitosti, povinné straně patřící, na kterou se exekuce vede,